

De tre læger

Der var engang tre læger, som rejste rundt i verden og mente, de forstod deres kunst til gavn. De kom en aften til en kro og ville blive der om natten. Værten spurgte, hvor de kom fra, og hvor de skulle hen. "Vi er læger og drager om i verden," sagde de. "Lad mig engang se, hvad I kan," sagde værten. Den første sagde, at han ville hugge sin hånd af og sætte den på næste morgen, den anden ville rive sit hjerte ud og putte det ind igen, den tredje ville stikke øjnene ud og sætte dem ind igen. "Ja, hvis I kan det, er I rigtignok dygtige," sagde værten. De havde imidlertid en salve, som helede alle sår, og flasken, hvori den var, bar de altid hos sig. De skar nu hånden, hjertet og øjnene væk, lagde det altsammen på en tallerken og gav det til værten, og han lod så pigen stille det hen i skabet. Hun var imidlertid hemmeligt forlovet med en soldat. Da værten, lægerne og alle folk i huset sov, kom soldaten og ville have noget at spise. Pigen lukkede så skabet op og hentede noget til ham, men hun var så forelsket, at hun glemte at lukke døren, og satte sig hen ved bordet og snakkede med sin kæreste. Mens hun nok så fornøjet sad der, kom katten listende, så at døren var åben, og snuppede de tre lægers hånd, hjerte og øjne, og stak af. Da soldaten havde spist, og pigen ville sætte tingene bort og lukke skabet, så hun, at den tallerken, værten havde givet hende, var tom. "Hvad skal jeg dog gøre," sagde hun forskrækket til sin kæreste, "hånden og hjertet og øjnene er borte. Hvordan skal det dog gå mig i morgen." - "Ti bare stille," sagde soldaten, "jeg skal nok hjælpe dig. Der hænger en tyv herudenfor, ham skærer jeg hånden af. Hvilken hånd var det?" - "Den højre," svarede pigen, gav ham en skarp kniv, og lidt efter kom han ind med den stakkels synders højre hånd. Derpå stak han øjnene ud på katten, nu manglede de bare hjertet. "Ligger der ikke noget svinekød nede i kælderen?" spurgte han. "Jo," svarede pigen, og soldaten gik så ned og hentede et svinehjerte. Pigen lagde det altsammen på en tallerken og stillede den ind i skabet, og da hendes kæreste var gået, krøb hun roligt i seng. Da lægerne næste morgen stod op, sagde de til pigen, at hun skulle bringe dem hånden, hjertet og øjnene. Pigen gik hen til skabet og tog tallerkenen, og den første tog tyvens hånd, strøg salve på, og straks voksede den fast. Den anden satte katteøjnene på, den

tredie tog svinehjertet. Værten stod beundrende ved siden af og sagde, at sådan noget havde han aldrig set før. Han ville anbefale dem til alle mennesker. Derpå betalte de, hvad de skyldte, og drog videre.

Men han med svinehjertet kunne slet ikke gå roligt med de andre. Hvert øjeblik løb han hen i en krog og snusede omkring ligesom et svin. De andre greb fat i ham og ville holde på ham, men det hjalp ikke, han rev sig løs og løb ud i det værste snavs. Den anden bar sig også ganske mærkeligt ad, gned sine øjne og sagde: "Hvad er det for noget, kammerater, det er jo slet ikke mine øjne. Led mig, ellers falder jeg." Med møje og besvær gik de videre, og om aftenen kom de til en anden kro. De gik ind i stuen, og henne i en krog sad der en mand og talte sine penge. Han med tyvens hånd gik rundt om ham, der kom et par gange en trækning i hans arm, og da manden et øjeblik vendte sig om, greb han en håndfuld penge. Den anden af lægerne så det og sagde: "Fy skam dig. Du må ikke stjæle." - "Det kan jeg ikke gøre for," svarede han, "det trækker i min hånd, og så må jeg gribe til, hvad enten jeg vil eller ej." De gik så i seng, og det var så mørkt, at de ikke kunne se en hånd for sig. Pludselig vågnede han med katteøjnene, vækkede de andre og sagde: "Kan I se den hvide mus, som løber der?" De rejste sig op i sengen, men kunne ikke se noget. "Det er ikke rigtigt fat med os," sagde den første så, "vi har ikke fået vores eget igen. Vi må tilbage til værten, han har narret os." Næste morgen gik de tilbage til kroen og sagde, at værten havde spillet dem et slemt puds. Den ene havde fået en tyvs hånd, den anden katteøjne og den tredje et svinehjerte. Værten sagde, at det måtte være pigens skyld, og kaldte på hende. Men da hun så dem komme, var hun i en fart smuttet ud af bagdøren, og kom ikke mere igen. De tre læger sagde nu, at værten skulle give dem mange penge, ellers ville de lade den røde hane gale. Han gav dem også alt, hvad han kunne skrabe sammen, og dermed drog de videre. De havde nok til hele deres liv, men de ville alligevel hellere have haft deres egne øjne og hånd og hjerte igen.

* * *